

Blake Crouch

Verbeten

Karakter Uitgevers B.V.

WAT ERAAN VOORAFGING:

Verloren

Het eerste deel in de Wayward Pines-serie

Geheim agent Ethan Burke arriveert in Wayward Pines in Idaho met een duidelijke opdracht: vind twee federale agenten die een maand eerder in het landelijke stadje zijn verdwenen. Maar binnen een paar minuten na zijn aankomst raakt Ethan betrokken bij een zwaar ongeluk. Hij komt bij in een ziekenhuis, zonder identiteitspapieren, zonder telefoon en zonder koffertje. Het medisch personeel lijkt vriendelijk genoeg, maar ergens lijkt iets niet helemaal te kloppen. De dagen verstrijken en Ethans onderzoek naar de verdwijning van zijn collega's werpt meer vragen op dan het antwoorden oplevert. Waarom kan hij niet bellen met zijn vrouw en zoon? Waarom gelooft niemand dat hij is wie hij zegt dat hij is? En wat is het doel van het onder stroom staande hek dat om de stad heen staat? Is het bedoeld om de bewoners binnen te houden? Of om iets anders buiten te houden? Iedere stap naar de waarheid verwijdt Ethan verder van de wereld die hij dacht te kennen, van de man die hij dacht te zijn, tot hij zich gesteld ziet tegenover een angstaanjagend feit: hij zal Wayward Pines misschien nooit levend verlaten. Het intense en meeslepende *Verloren* is de zoveelste meesterlijke thriller die is ontsproten aan de geest van bestsellerschrijver Blake Crouch.

Het verleden is geschiedenis
De toekomst een mysterie
Het heden is een geschenk
Werk hard, wees gelukkig en geniet van je leven
in Wayward Pines!

*Bericht aan alle inwoners van Wayward Pines (dient goed in
het zicht te worden opgehangen in elke woning en elk be-
drijfsgebouw)*

1

Mustin hield het beest al bijna een uur in de gaten door het Schmidt & Bender-telescoopvizier. Het was bij het aanbreken van de dag over de rotswand gekomen en had even stilgestaan toen de eerste zonnestralen op zijn doorschijnend bleke huid vielen. Daarna was het langzaam en voorzichtig over het rotsblokkenveld naar beneden geklauterd, waarbij het af en toe bleef staan om te ruiken aan de overblijfselen van soortgelijke wezens. Wezens die Mustin had gedood.

De scherpshutter bracht zijn hand naar het vizier, stelde de parallax bij en keek weer door de lens. De omstandigheden waren ideaal – prachtig zicht, een aangename temperatuur. Geen wind. Met een vergroting van 25x was het spookachtige silhouet duidelijk zichtbaar tegen het grijs van de rotsblokken. Op een afstand van tweeënhalve kilometer was de kop niet groter dan een zandkorrel.

Als hij nu niet schoot, zou hij de afstand opnieuw moeten instellen. En dan bestond de kans dat het beest uit het zicht zou zijn verdwenen voordat hij weer klaar was om te schieten. Dat zou geen enorme ramp zijn. Achthonderd meter verderop in de kloof stond nog steeds een hek onder hoogspanning. Maar als

het erin slaagde via de klip over het prikkeldraad op dat hek te klimmen, zat hij in de problemen. Hij zou het moeten melden. Een team moeten oproepen. Extra werk. Extra tijd. Alles zou in het werk worden gesteld om te voorkomen dat het beest het stadje bereikte. Dat kwam hem beslist op een fikse uitbrander van Pilcher te staan.

Mustin haalde diep adem. Zijn longen zetten uit. Hij liet de lucht ontsnappen. De longen krompen weer. Tot ze leeg waren. Zijn middenrif ontspande. Hij telde tot drie en haalde de trekker over.

De Britse AWM stootte hard terug tegen zijn schouder, maar de knal van het schot werd verzacht door de geluiddemper. Hij herstelde zich van de terugslag en zag zijn doelwit uitvergroot in het vizier, nog steeds ineengedoken op een platte rots onder in de kloof.

Verdomme. Hij had gemist.

De afstand was groter dan normaal en er waren zoveel dingen waarmee rekening moest worden gehouden, zelfs onder volmaakte omstandigheden. De luchtdruk. De vochtigheid. De luchtdichtheid. De temperatuur van de loop. Zelfs het corioliseffect – de draaiing van de aarde. Hij dacht dat hij alles had meegenomen bij het uitrekenen van zijn schot, maar...

De kop van het beest verdween in een roze mist.

Hij glimlachte. Het had iets meer dan vier seconden geduurd voor de .338 Lapua Magnum-kogel het doelwit had bereikt. Verdomd goed schot.

Mustin ging zitten en krabbelde overeind. Hij rekte zijn armen uit. Het was halverwege de morgen. De hemel was staalblauw en er was geen wolkje te bekennen. Hij zat op een tien meter hoge wachttoren boven op de rotspunt van de berg, hoog boven de boomgrens. Vanaf het open platform had hij een weids uitzicht over de omringende pieken, de kloof, het bos en het stadje Way-

ward Pines, dat van een hoogte van twaalfhonderd meter niet meer was dan een rooster van elkaar kruisende straten in een beschermde vallei.

Zijn radio kraakte. Hij reageerde met: ‘Mustin, over.’

‘In zone vier is net iets tegen het hek gekomen, over.’

‘Wacht even.’

Zone vier omvatte het pijnbomenbos langs de zuidelijke rand van de stad. Hij pakte zijn geweer, richtte het vizier op het hek onder het bladerdak en bekeek langzaam een stuk van ongeveer vierhonderd meter. De rook viel het eerst op – de slierten kronkelden omhoog van de verbrande huid van een dier.

‘Ik zie het,’ zei hij. ‘Het is maar een hert, over.’

‘Begrepen.’

Mustin richtte zijn geweer op de noordkant van de stad. Hij kreeg huizen in het vizier, kleurrijke, victoriaanse huizen met volmaakte vierkantjes heldergroen gras ervoor. Witte hekjes. Hij richtte op het park, waar een vrouw twee schommelende kinderen duwde. Een klein meisje schoot langs de verblindend glanzende glijbaan omlaag.

Daarna bekeek hij het schoolplein. Het ziekenhuis. De gemeenschapstuin. Main Street. Hij vocht tegen de vertrouwde opwelling van jaloezie. Stadslui. Ze wisten van niets. Niemand van hen. Zalige onwetendheid.

Hij haatte ze niet. Hij wilde niet met ze ruilen. Zijn rol als beschermer had hij lang geleden al geaccepteerd. De rol van bewaker. Hij woonde in een steriele, raamloze kamer in een berg en daar had hij zoveel vrede mee als een man kon hopen te krijgen. Maar dat betekende niet dat hij geen steek van nostalgie voelde als hij op een prachtige morgen neerkeek op wat letterlijk het laatste stukje paradijs op aarde was. Dat hij niet verlangde naar wat er eens geweest was. Naar wat nooit meer terug zou komen.

Mustin volgde de straat en richtte zijn vizier op een man die

snel over het trottoir liep. Hij droeg een jachtgroen overhemd, een bruine broek en een zwarte cowboyhoed. De koperen ster op zijn revers weerkaatste een straaltje zonlicht. De man ging de hoek om en het dradenkruis zoomde in op zijn rug.

‘Goedemorgen, sheriff Burke,’ zei Mustin. ‘Voel je niet iets kriebelen tussen je schouderbladen?’

2

Er waren stille momenten, zoals nu, waarop Wayward Pines net een echt stadje leek.

Het zonlicht stroomde de vallei in. De ochtend was nog aangenaam koel. Viooltjes glommen in een plantenbak onder een open raam, waaruit de geur van een stevig ontbijt kwam. Mensen maakten een ochtendwandelingetje. Besproeiden het gazon. Pakten de plaatselijke krant. Boven een zwarte brievenbus hing de stoom van verdampende dauwdruppels.

Ethan Burke kwam in de verleiding om dit moment vast te houden, om te doen of alles precies was wat het leek. Of hij met zijn vrouw en zoon in een volmaakt stadje woonde, waar hij de door iedereen geliefde sheriff was. Waar ze vrienden hadden. Een comfortabel huis. Waar ze alles hadden wat hun hartje begeerde. En door te doen alsof, begreep hij pas echt hoe goed de illusie werkte. Hoe mensen zich eraan konden overgeven, hoe ze konden verdwijnen in de mooie leugen die hen omringde.

Het belletje boven de deur tingelde toen Ethan de Steaming Bean binnenging. Hij liep naar de toonbank en glimlachte naar de barista, een hippie met blonde dreadlocks en gevoelvolle ogen.

‘Goedemorgen, Miranda.’

‘Hallo, Ethan. Hetzelfde als altijd?’

‘Graag.’

Terwijl zij espresso zette voor zijn cappuccino, keek Ethan de zaak door. Alle vaste klanten waren aanwezig, onder wie twee oude mannen – Phillip en Clay – die over een schaakbord gebogen zaten. Ethan liep ernaartoe en bekeek het spel. Ze waren al een tijdje bezig en ze hadden allebei alleen nog een koning, een koningin en een paar pionnen over.

‘Zo te zien loopt het uit op een patstelling,’ zei Ethan.

‘Niet zo snel,’ antwoordde Phillip. ‘Ik heb nog een trucje achter de hand.’

Zijn tegenstander, een man die wel iets van een grijze grizzly had, grijsde door zijn wilde baard en zei: ‘Daarmee bedoelt Phil dat hij zo lang gaat doen over zijn volgende zet dat ik doodga en hij vanzelf gewonnen heeft.’

‘O, hou je bek, Clay.’

Ethan liep langs een haveloze bank naar een boekenplank en liet zijn vinger over de ruggen gaan. Klassiekers. Faulkner. Dickens. Tolkien. Hugo. Joyce. Bradbury. Melville. Hawthorne. Poe. Austen. Fitzgerald. Shakespeare. Een bonte verzameling goedkope paperbacks. Hij trok een dun boekje van de plank. *En de zon gaat op*. Op het omslag stond een impressie van een stierengevecht. Ethan slikte de brok in zijn keel weg. Deze broze uitgave voor de grote massa was waarschijnlijk het enige overgebleven exemplaar van Hemingways eerste boek. Hij kreeg er kippenvel van, zo ontzagwekkend en tragisch voelde het om het in zijn handen te houden.

‘Ethan, je koffie is klaar!’

Hij pakte nog een boek voor zijn zoon en liep naar de toonbank om zijn cappuccino op te halen.

‘Dank je, Miranda. Ik leen een paar boeken, als je het goedvindt.’

‘Natuurlijk.’ Ze glimlachte. ‘Hou de boel op het rechte pad, sheriff.’

‘Ik doe mijn best.’

Ethan tikte tegen de rand van zijn hoed en ging op de deur af.

Tien minuten later duwde hij een dubbele glazen deur open onder een bord met het opschrift:

SHERIFF WAYWARD PINES

Bij de balie was niemand te zien. Zoals gewoonlijk.

Zijn secretaresse zat zoals altijd met een verveeld gezicht aan haar bureau. Ze speelde patience en legde de kaarten in een regelmatig, mechanisch tempo neer.

‘Goedemorgen, Belinda.’

‘Goedemorgen, sheriff.’

Ze keek niet eens op.

‘Is er nog gebeld?’

‘Nee, meneer.’

‘Iemand langs geweest?’

‘Nee, meneer.’

‘Leuke avond gehad?’

Nu keek ze verrast op, een schoppenaas in haar rechterhand. ‘Wat?’

Het was de eerste keer sinds hij sheriff was dat Ethan de communicatie met Belinda niet beperkte tot een oppervlakkig goedemorgen en goedemiddag en administratieve kletspraat. Ze was in haar vorige leven kinderverpleegkundige geweest. Hij vroeg zich af of ze wist dat hem dat bekend was.

‘Ik vroeg alleen of je een leuke avond hebt gehad. Gisteren.’

‘O.’ Ze haalde haar vingers door een lange, zilvergrijze paardenstaart. ‘Ja, prima.’

‘Iets leuks gedaan?’

‘Nee. Niet echt.’

Hij verwachtte dat ze op haar beurt naar zijn avond zou vragen. Maar er verliepen vijf seconden in ongemakkelijke stilte en het oogcontact werd verbroken zonder dat ze iets zei.

Uiteindelijk tikte Ethan met zijn knokkels op het bureau. ‘Ik ben in mijn kantoor.’

Hij legde zijn laarzen op het massieve bureau en leunde achterover in de leren stoel, de stomende beker koffie in zijn hand. Van de andere kant van de kamer staaarde de kop van een enorme eland hem aan. Met die eland en de drie antieke wapenkasten achter het bureau had Ethan alles wat een plattelandssheriff zich maar kon wensen.

Zijn vrouw zou nu ook wel op haar werk zijn. In haar vroegere leven was Theresa de assistente geweest van een advocaat. In Wayward Pines was ze de enige makelaar van de stad, wat betekende dat ze de hele dag achter haar bureau in een kantoor in Main Street zat zonder dat er ooit iemand binnenkwam. De meeste baantjes die de inwoners toegewezen kregen waren een wassen neus, dat van haar ook. Schone schijn voor een kunstmatig stadje. Het gebeurde maar vier of vijf keer per jaar dat ze echt iemand kon helpen bij de aanschaf van een huis. Modelburgers kregen elke paar jaar de kans om een beter huis te betrekken. De mensen die hier het langst woonden en nooit de regels overtraden, woonden in de grootste en mooiste victoriaanse huizen. En stelletjes die een kind verwachtten konden zo’n beetje rekenen op een nieuw en ruimer huis.

Ethan had de komende vier uur niets te doen en hoefde ook nergens heen. Hij sloeg het boek uit het koffiehuis open. Het proza was bondig en briljant. Zijn keel werd dichtgeknepen bij de beschrijving van Parijs bij avond. De restaurants, de bars, de

muziek, de rook. De lichten van een echte, levende stad. Het bestaan van een grote wereld vol uiteenlopende en fascinerende mensen. De vrijheid om die te verkennen.

Na veertig bladzijden sloeg hij het boek dicht. Hij kon het niet aan. Hemingway leidde hem niet af. Hij liet hem de realiteit van Wayward Pines niet vergeten. Hemingway wreef het hem nog eens extra in. Gooide zout in een wond die nooit zou helen.

Om kwart voor twee verliet Ethan te voet het kantoor. Hij wandelde door rustige woonwijken. Iedereen die hij zag, glimlachte en zwaaide, groette hem met schijnbaar oprecht enthousiasme, alsof hij hier al jaren woonde. Als ze heimelijk een hekel aan hem hadden of bang voor hem waren, verborgen ze dat goed. En waarom zouden ze ook niet? Voor zover hij wist, was hij de enige inwoner van Wayward Pines die de waarheid kende, en het was zijn taak ervoor te zorgen dat dat zo bleef. De vrede te bewaren. De leugen in stand te houden. Zelfs tegenover zijn vrouw en zoon. In zijn eerste twee weken als sheriff had hij het grootste deel van de tijd de dossiers van de inwoners zitten bestuderen, waarin alle bijzonderheden over hun vorige leven stonden. De details van hun integratie. De surveillancerapporten over hun huidige leven. Inmiddels kende hij de persoonlijke geschiedenis van de halve stad. Hij wist van hun geheimen en hun angsten. Wie deze broze illusie in stand zou helpen houden. Bij wie het vernis haarscheurtjes vertoonde.

Hij was bijna een eenmans-Gestapo. Noodzakelijk – dat snapte hij wel. Maar niet minder afschuwelijk.

Ethan sloeg Main Street in en liep over de stoep in zuidwaartse richting tot aan het eind van de bebouwing. De weg ging verder en hij wandelde door de berm naar een bos van torenhoge pijnbomen. De geluiden van het stadje stierven weg.

Vijftien meter na het bord dat waarschuwde voor een scherpe bocht bleef Ethan staan. Hij keek achterom naar Wayward Pines. Geen auto te zien. Alles was stil. Het enige geluid kwam van een tjilpende vogel, hoog in een boom.

Hij verliet de weg en liep het bos in. Het rook er naar door de zon verwarmde dennennaalden. Ethan bewoog zich over de zachte bosgrond, door vlekken licht en schaduw. Hij liep zo snel dat zijn rug nat werd van het zweet en zijn huid koel aanvoelde waar de vochtige stof eraan vastplakte. Het was een mooie wandeling. Niemand die hem in de gaten hield, geen mensen. Een man die in zijn eentje een boswandeling maakte, voor even alleen met zijn gedachten.

Tweehonderd meter van de weg kwam hij bij de rotsblokken, een verzameling granietblokken die tussen de pijnbomen verspreid lagen. Op het punt waar het bos omhoogliep naar de berg doemde een rotspunt op, half begraven in de aarde. Ethan liep eropaf.

Van een afstand van drie meter leek de gladde, verticale rotswand volkomen echt. Tot op de kwartsader en de lichte plekken mos en korstmos. Maar van dichtbij was de illusie minder overtuigend en was de wand net iets te vierkant.

Ethan bleef vlak voor de rots staan wachten. Het duurde niet lang voor hij het gedempte mechanische gezoem hoorde van tandwielen die begonnen te draaien. De hele rotswand ging als een enorme garagedeur omhoog; de opening was breed en hoog genoeg om een vrachtwagen met oplegger door te laten. Ethan dook onder de omhooggaande deur door en betrad de vochtige en koele ruimte daarachter.

‘Hallo, Ethan.’

‘Marcus.’

Hetzelfde escorte als de vorige keer, een joch van even over de twintig met het korte haar en de scherpe kaaklijn van een infan-

terist of een agent. Hij droeg een geel windjack en het drong tot Ethan door dat hij zijn jas vergeten was. Er stond hem weer een koud ritje te wachten.

Marcus had de motor van de open Wrangler laten draaien en die stond al met de neus in de richting van waaruit hij gekomen was. Ethan ging op de passagiersstoel zitten. De enorme deur dreunde achter hem dicht. Marcus haalde de handrem los en schakelde terwijl hij in zijn headset zei: 'Ik heb meneer Burke hier. We zijn onderweg.'

De Jeep sprong naar voren en won snelheid op een enkele, ongemarkeerde, smetteloze rijbaan. Ze schoten over een helling van vijftien procent naar boven. De wanden van de tunnel bestonden uit blootliggend gesteente. Op sommige plekken liepen stroompjes water over de rotswanden en over de weg. Af en toe viel er een druppel op de voorruit. De tl-buizen boven hun hoofd schoten voorbij en vormden een rivier met een ongezond oranje kleur. Het rook er naar steen, water en uitlaatgassen.

Het gegrom van de motor en het geruis van de wind maakten te veel lawaai om een gesprek bij te voeren. Ethan vond het prima. Hij leunde achterover in de stoel van grijs vinyl en bedwong de aanvechting om over zijn armen te wrijven tegen de constante stroom koude, vochtige lucht. Er kwam druk op zijn oren en het gebrul van de motor vervaagde. Hij slikte. Het geluid kwam terug. Ze bleven klimmen.

Met ruim vijfenvijftig kilometer per uur was het maar vier minuten rijden, maar het leek langer te duren. De kou, het lawaai en de wind hadden een desoriënterend effect, alsof de tijd stilstond. Het gevoel dat ze letterlijk door de berg boorden. Het verontrustende vooruitzicht dat hij hém zou zien.